EBÜ'L-KÂSIM EL-MUKRÎ

Evliyânın büyüklerinden. Künyesi Ebü'l-Kâsım olup, ismi Ca'fer bin Ahmed bin Muhammed el-Mukrî'dir. Horasan âlimlerinden idi. Yüksek haller sahibi şerefli, himmet sahibi, zamanın bir tanesi olan Ebü'l-Kâsım; Ebü'l-Abbâs bin Atâ, Ebû Muhammed Cerîrî, İbn-i Sa'dân, Mimşâd Dîneverî, Ebû Ali Rodbârî ile sohbet etti ve onlardan ilim öğrendi. 378 yılında Nişâbûr'da vefât etti.

Ebü'l-Kâsım el-Mukrî buyurdular ki: "Fütüvvet, insanların fazîletlerini, noksanlarıyla beraber kabûl etmektir."

"Cömert, ihsân ettiğine muttali olan veya hatırlayan değildir. Cömert verdiğinden utanan, onu az gören, söylemek ve hatırlamaktan sıkılan kimsedir."

"Kardeşim Ebû Abdullah'ın şöyle dediğini işittim: Abdullah-ı Harrâz'ın sohbetinde iken, (Bana ne yapmamı emredersiniz?) diye sorduğumda, şu cevâbı verdi. Farzların edasında hırslı olmanı, müslümanlara hürmette bulunmanı, kalbine gelen düşüncelerden doğru olmayana iltifât etmemeni isterim."

Hasta yatağında iken Ebü'l-Kâsım şu şiiri söylemiştir:

Ey Allahım, kurtar beni bu sıkıntıdan,
Benim bugün tek ümidim sensin.

Ben iyice eridim bu hastalıktan,
İlâcım yok, devam yalnız sensin.

İlâcım senin rahmetindir.
Şifâm sana kavuşmaktır.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Tabakât-üs-sûfiyye sh. 509

2) Tabakât-ül-kübrâ cild-1, sh. 125

3) Nefehât-ül-üns sh. 310